

Work it baby!

Het is koud, maar baby zit warm tegen me aan in de draagzak. De zon schijnt en we stappen stevig door, althans, ik doe het meeste werk, maar het is wel gezellig.

De lente lijkt ondanks de kou nog deze middag te willen doorbreken. Ik wandel door de wijk, richting het parkje, als ik toevallig een van mijn buurtbewoners zie lopen. Ik versnel mijn pas om haar beter te kunnen bewonderen, want dit is de vrouw die mij zonder uitzondering een goed humeur kan bezorgen.

Ze bezit vier Chinese naakthonden en ter verduidelijking: een Chinese naakthond is helemaal bloot, maar compenseert dat met een uitbundig Tina Turner-kapsel op zijn hoofd.

Ik versnel mijn pas om haar beter te kunnen bewonderen.

En deze vier exemplaren dragen bovendien alle verschillende fluoriserende pakjes, eentje zelfs met zebra-strepen. Een viertal jaren 80-fitness-instructeurs dus! Hup. Hup. Kef. Prachtig! Opgewekt loop ik verder, naar het trapveldje, onder de oude perenbomen door. In de nazomer is het hier een drukte van jewelste, met vlinders die van de rotte peren komen snoepen en kinderen die spelen op het veld. Nu is het verlaten, op een mevrouw na die twee honden uitlaat. Gewone honden, zonder pakjes, helaas. „Och die is nog klein!”, begint de mevrouw al van verre, wijzend op het witte mutsje dat uit mijn jas piept. (Sinds kort heb ik ontdekt dat als je naar buiten gaat met een baby, dit blijkbaar een signaal is voor wildvreemden dat je enorm verlegen zit om een praatje.) „Wat een schatje!” Er volgt een gesprek over

baby's - die van haar is inmiddels volwassen - en over (de ellende van) consultatiebureaus. „Met drie maanden pikte ie al een stuk pizza van me, kreeg ik me toch een preek op het bureau, ik zeg ik zeg als dat kind pizza wil dan krijgt dat kind pizza zeg ik, dat zal ie zeker zelf toch wel het beste weten? Met 7 maanden liep ie al in zo'n loopwagen, nou dat mocht óók al niet van het bureau. Hij is anders nog goed terechtgekomen, twee kilo bij z'n geboorte, en nu twee meter groot. Heeft die van jou ook zo'n akelige hielprik gehad?”

Ik moet toegeven dat ik dat niet weet.

„Het is een pleegkindje”, leg ik uit.

„Oh, hij is helemaal niet van jou?”

Het klinkt toch wat verwijtend.

Alsof ik heb lopen pronken met een kunstwerk dat ik niet zelf gemaakt heb.

„Maar knap hoor.” prijst ze me. „Nobel, goed werk.” Dan vervolgen we ieder onze weg. Ik heb het allang niet koud meer, en baby ligt heerlijk te slapen. Ik hoor zijn zachte ademhaling en voel zijn handjes af en toe over mijn shirt kroelen. Als dit 'goed werk' is, dan is het wel het makkelijkste baantje dat ik ooit heb gehad.

Nee, echt goed werk is je honden aankleden als fitness-instructeurs. Daar hebben de mensen tenminste wat aan.

Geertje (39) woont samen met haar vriend, samen hebben ze een pleegzoontje. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervarings-deskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

Reageren?
geertje.claessen@delimburger.nl

